

Augustová úvaha

VALÉRIA TÓTHOVÁ

Každý, aj ten najmenej citlivý človek vie, že sa patrí aspoň raz za rok spomenúť si na zomrelých príbuzných a pokloniť sa ich pamiatke.

Dnes, v podvečer 21. augusta, patrí sa nám pokloniť pamiatke zahrdúsenej rodiacej sa slobody. Máme vzdať úctu tým, ktorí za ňu nadstavili život, obetovali kariéru, rodinu, vlasť. Tento deň je pre nás dôkazom, že nemôže existovať socializmus s ľudskou tvárou, naviac, pred 17 rokmi nás presvedčili, že socializmus ani tvár nemá.

A kde sme my dnes? Žijeme roztratení po svete, odcudzení. Zabudli sme, prečo sme vlastne z domova odišli. Zháňame si svoj majetok, ktorý nám Západ štedro ponúka

svoju daň vlasti si splníme tým, že si občas "po našom" zaspievame.

Ako to teda naozaj bolo s našim odchodom? Využili sme len paniku, ktorá nastala po príchode "priateľských vojsk" na to, aby sme ufujazdili na Západ. Prečo sme ale potom tvrdili svetu, že náš útek z vlasti bol politický motivovaný? Využili sme dobré srdce ľahkoverných západných krajín. Dôkladne sme využili ich súcit s ubiedenými a vycicali sme ich pokiaľ sa dalo. Samozrejme, keď už novota nášho pobytu v kraji-

nách blahobytu prešla, zabudli sme na ich dobrotu a tvárili sme sa, že nám pomáhali bolo vlastne ich povinnosťou.

A teraz, sedíme si pohodlne na dvoch stoličkách. Žijeme vo svojich prepychových vilách, vozíme sa na luxusných autách a domov posielame tie najatraktívnejšie fotografie z dovolení - nech vedia ako nám je dobre. Zároveň, úplne bez hanby a výčitiek svedomia kolaborujeme so systémom, ktorý sme museli v náhlosti opustiť. Za vykúpenie našej duše a očistenie nášho mena prosíme československý režim o milosť za to, že sme sa dopustili zločinu opustenia. Platíme mu ťažké peniaze, prihlasujeme naše deti za ich občanov a dobrovoľne ideme na miesta, ktoré sa nám pred

pár rokmi zjavovali iba v - hrozných emigrantských - snímkach.

Teda, dnes je podvečer 21. augusta. Ako každý rok, aj dnes sa chystám na demonštráciu. Bude nás tam zasa iba hrstka. Veď, ako sa môžu na verejnom mieste identifikovať s nesúhlasom proti okupácii tí, ktorí chodia na návštevu konzulátu. Všetci by im to tam mohli vytknúť. A však je august, teplo či chladno, treba nám ísť na chatu, variť na zajtra, odpočinúť si. Krajania moji, nie sme už len suchá ratolesť národa, sme zhnitý prút.

21. august je dňom hanby! Hanby preto, že sme boli okupovaní a hanby na nás, že sme na to zabudli!

15ročná Dana Kosanová z Bratislavy, zastrelená sovietskymi okupantmi, 21. augusta 1968.

naše hlasy

21. srpen
den
sovětské
hanby!

"OUR VOICES" - Independent Newspaper for Czechs, Moravians and Slovaks
"NAŠE HLASY" - Nezávislý časopis pro Čechy, Moravany a Slováky.

No. 12 (1076) Vol.- Ročník 31 * 24. srpna- August 24, 1985
Toronto, Ontario, Canada

Z jedné srpnové demonstrace v Sydney, Australia.

Za posledních změn ve federální vládě Kanady dosáhl náš krajan HON. OTTO JELÍNEK doposud kanadský ministr sportu, výjimečného úspěchu: přidali mu na starost ministerstvo Multikulturalismu. Promoce se mu dostalo za "výjimečnou aktivitu", kterou vyvinul ve své dosavadní funkci.

Hon. Otto Jelínková gratulujeme!

Redakce "Naše Hlasy"

Česká světová unie

Stručná zpráva o průběhu 4. Kongresu SRČSE, který se konal ve dnech 4 - 7. července 1985, v Ellwangen/Jagst, NSR.

Na přípravných konferencích dne 3. a 4. července bylo konstatováno, že 4. Kongresu byly zaslány dvě studie: Dr. Miloslav Vítala (Kanada), "Myšlenka střeoevropské konfederace v dějinách Českých zemí" a Ladislav Matoušek (USA), "Co jsou vlastně ty Rukopisy?" Obě studie budou publikovány.

Diskutovány byly též dvě, generálnímu tajemníkovi SRČSE zaslání studie dra. Josefa Kalvody (West Hartford, USA): "Czechoslovak-Polish Confederation" (Kosmas, Winter 1982, Volume 1, Number 2) a "The Czechoslovak Problem" (Nationalities Papers, Fall 1984, Vol. XII, No 2).

Bedlivě hodnoceny byly také došlé návrhy na sjednocení našeho exilu, včetně návrhů na ustavení čs. zahraniční vlády:

- a) Ing. B. Kobliha (Londýn), Diskusní arch D.Č. 04, květen 1985;
- b) Nezávislé sdružení býv. čs. vojáků v

- Australii (H. Trhlík);
- c) Dr. Libor Brom, (USA, za Republikánské hnutí);
- d) Sdružení býv. čs. politických vězňů v Kanadě (Toronto);
- e) Ota Hora (Ottawa, Canada) připsal;
- f) Plukovník Boh. Tobýška (Španělsko) stran zasedání DUČS v Římě, ve dnech 2.- 9. srpna 1985, a spolupráci;
- g) Rada Čechů a Slováků v Jižní Africe.

V závěru porad a k ilustraci naší situace v exilu byly čteny příspěvy "Národního svazu českých katolíků" (V. Hyvnar, Cleveland, USA) a "Československé národní rady americké" (Dr. Leo S. Rozbořil, Chicago), že se obě tyto starousedlické organizace nemohou zúčastnit 4. Kongresu SRČSE, ježto nejsou složkou exilovou a zůstávají organizacemi

Pokračování na straně 2

Proč ... Proč ... Proč?

PROČ INTELIGENTNÍ VZDĚLANÍ LIDÉ POMÁHAJÍ KOMUNISMU?

Týden dva tomu, co se mi dostalo velké cti: pan starosta našeho města jménem Art Eggleton mi napsal - nu, ne tak doslova, šlo o "message" připojenou k čtvrtletnímu účtu za vodu a kanalizační práce. Nebyl jsem sám, vzkaz se týkal všech majitelů domů v tomto městě, takže další napsané by se mělo týkat těch, co dům nevlastní.

Buď jak buď, poselství mne rozechvělo a myslím si, že nejsem sám. Hle co píše pan starosta ve svém poselství:

... Hled je jedna z velkých tragedií lidstva - a ironií naší doby. Zatím co většina z nás v Torontu má co jíst, milióny lidí hladují. A všechny nás pan starosta vyzývá, abychom v Mezinárodním roce mladých (od 27. 7. do 13. 8. je v Moskvě světový festival) otevřeli svá srdce (a portmonky) a pomohli suchem postiženým Etiopčanům. A už jsme zase u toho. Či je to vina? Kdo to zavinil? Sucho, pane starosto? Ne, ne, ti, co zemi

už po deset let "vládli", pane starosto. A ještě něco: Etiopie jediná, kde lidé hladem umírají? Co Afgánci, kde už šestý rok lidé bojují o svobodu, o to, aby se vymanili se sovětského otroctví. Co ti v Angole a jinde? Jižní Africe? A co Československo, Nicaragua, Polsko a celá půle zotročené Evropy, co vy na to, pane starosto?

Nevím, jak kdo, ale vrátil jsem "poselství" tam, odkud přišlo. Nikoho jsem o ně nežádal, obsah mi byl odporný a bylo to ono poselství, co mne přivedlo k následující úvaze:

Proč inteligentní, vzdělaní lidé ("Užiteční idioti" podle Lenina) pomáhají komunismu? Proč Tito lidé, mající přístup k pravdě a mohou tedy vidět výsledky komunistického útlaču, tak často pomáhají komunistům a od-suzují svou vlastní zemi za to, že chce pomoci těm, kdo proti útlaču bojují? Předejme slovo Fredu Schwarzovi z Long Beach v Kalifornii, nad něhož v této věci není. (-rh-)

*

Mám-li odpovědět na tuto důležitou otázku, dva prvky Pokračování na straně 7

Česká světová unie

Pokračování se strany 1

čistě "krajanskými", neboť jejich Stanovy nebyly nikdy změněny i když dnes (výměnou 30. erací) velká většina funkcionářů jsou bývalí "exulanti". Obě zmíněné organizace přejí však 4. Kongresu SRČSE mnoho zdaru.

Hlavní zasedání:

4. Kongres Světové reprezentace čs. exilu zahájil v 9 hodin, dne 5. července, MSGR. Jaroslav Kubovec (NSR), v pořadí volebního údobí poslední předseda SRČSE (předsedové vědeckého, sociálního a politického sboru se střídají po roce). Přivítal srdečně přítomné, zejména ty ze zámoří (Austrálie, USA a Kanady) a poděkoval jim za jejich přinesené oběti časové i finanční. Nato vyhlásil generálního tajemníka k tradičnímu obřadu zažehnání svíci. Proto požádal Dr. R. Kreml br. Josefa Kučika z Austrálie, aby zažehl bílou svíci jednoty. Modrou svíci spravedlnosti a lidské rovnosti před zákonem lidským i Božím zažehl za politické vězně Eugen Hoffmann ze Švýcarska. K zažehnání červené svíce lidské svobody byl vyzván Oldřich Holubář z New Yorku, jehož jméno v USA je navždy spojeno s uměleckou výzdobou České národní kaple ve Washingtonu, posvěcené před dvěma roky (26. června 1983).

Slova se opět ujal Msgr. Kubovec a vyzval přítomné ke vzpomínce na ty spolupracovníky SRČSE, kteří nás předešli na věčnost. Poslední z nich Fr. Vávra a St. Pokorný z Austrálie. Jim všem platil tichý Otče náš a Odpočinutí lehké...

Následovalo čtení zdravic těch, kteří se z různých důvodů nemohli osobně 4. Kongresu zúčastnit. Četl Antonín Slovák z USA, nejdříve výňatek ze zdravice Dra. Karla Hujera, dlouholetého předsedy vědeckého sboru SRČSE, zasláné i za jeho chorou choť generálnímu tajemníkovi:

"...Když se však blíží den Vašeho odletu do Evropy, píši dnes, abych Vás za nás oba vroucně pozdravil a popřál všeho dobra ve Vašem velmi vzácném a obětavém úsilí ve službě pro dobro našeho trpícího národa. A rovněž, aby duch milujícího J.A. Komenského ve světle Kristovy lásky působil na všechny shromážděné v Ellwangu a věc budoucnosti našeho rozděleného národa došla světlem výhledu, k novým obzorům, zvláště za soumraku západní civilizace vlivem neblahého marxismu-leninismu, který povážlivě působí ve zdejší zemi Lincolnově. Pozdravuji všechny milované, až se sejdou v Ellwangu a myslím na slova Husova, jak jsou dosud vtěsána do kamene pomníku na Staroměstském náměstí, že se dosud ani komunisté neodvážili vydat onen památník demolicí.

Vroucně Vás a všechny drahé přátele zdraví Váš oddaný Karel Hujer

Následovala zdravice Čs. národního sdružení v Sydney (Austrálie); podepsán předseda Vojtěch Cork. Zdravici za Čs. Orla v Tichomoří (Sydney) zaslal starosta oblasti Jiří Matýsek. Za Nezávislé sdružení býv. čs. vojáků v Australii zdraví a mnoho zdaru přejí Hynek Trhlík a Karel Urban i za Prozatímní vládu demokratické čs. republiky v zahraničí.

Za historickou označil generální tajemník zdravotní z Jižní Afriky od Rady Čechů a Slováků, neboť je to poprvé, co se tato vzdálená země hlásí ke slovu na našem exilovém fóru:

Vážení přátelé, krajané v exilu, využíváme této příležitosti, abychom vám předali nejen pozdravy k vašemu IV. Kongresu Světové reprezentace čs. exilu, ale hlavně, abychom vyjádřili plnou podporu k zásluhám a důležité práci na řešení věci, které jsou nám společné.

Žijeme stejnými problémy jako řada vás všech v jiných zemích. Cítíme rovněž nutnost uspořádat potřeby našich rozptýlených národních menšin a přispět tak k ozdravení národnostní pospolitosti Čechů a Slováků. Hlásíme se věrně a otevřeně k národním křesťanským a demokratickým tradicím, které vedou ke zdravým vztahům lidí ve Společnosti. Vědě i Náboženství.

Tento program budeme cílevědomě podporovat a šířit ve společnosti, ve které žijeme. Tyto cíle byly i zámkou k vytvoření Rady Čechů a Slováků v Jižní Africe.

V budoucnosti bychom se rádi více podíleli s vámi na vašem programu.

Bůh žehnej naší společné práci a spravedlivé věci!

Váš Josef Veselý
místopředseda DČS-JA

Pro krátkost času bylo čtení zdravic zkráceno a zakončeno zdravicí Sdružením bývalých československých politických vězňů v exilu (Toronto).

Dalším bodem programu bylo čtení zápisu posledního Kongresu, který se konal ve dnech 8.-11. července 1983, v Königsteinu u Frankfurtu M. Heslem jeho bylo: "Na cestu světa!" k 340. výročí sepsání Komenského díla téhož názvu za jeho pobytu v Londýně 1641-42. Generální tajemník ukázal dvoustránkovou kopii této zprávy, jak byla tehdy uveřejněna v exilovém tisku. Zmínil se o několika hlavních bodech tohoto zápisu, zejména o tom, že již před třemi lety byl podán návrh na změnu názvu Světové reprezentace čs. exilu. Ježto však tenkrát vycházel tento návrh z řad mimo organizace SRČSE, byl vzat po několika otázkách a vysvětlení z pořadu.

Dnes je však podán návrh na změnu názvu z našich vlastních řad a proto se tentokrát tímto návrhem musíme zabývat, o něm pohovořit a pak hlasovat.

Návrh pochází z Kanady a navrhuje

změnu dosavadního názvu SRČSE na "Česká světová unie" (ČSU). Odůvodnění: státoprávní (federativní) uspořádání ve vlasti a umožnění spolupráce starousedlických organizací k vytvoření jednotného, zdravého a podnětného českého živlu v celém svobodném světě.

Dr. Kreml se zmínil o přímo katastrofálním úpadku českého národního povědomí, jak v exilu, tak doma, jak o tom svědčí postoje nových uprchlíků, zejména však těch, kteří přicházejí na Západ na dovolenou nebo na návštěvy. Řeknou-li: "Jsem Čechoslovák", dává jim to ještě smysl, že jsou politicky příslušníky čs. státu. Řeknou-li však: "Jsem Čech, jsem Moravan", nevědí, co je vlastně smyslem existence českého národa v sobě samém, co je posláním českého národa v Evropě, v lidstvu a na této planetě vůbec! Někdy zmateně, jindy až cynicky se ptají: "Jaký může mít existence českého národa smysl, když je jednou bit a drcen nacisty zprava, po druhé komunisty zleva?! Když není pánem, ale otrokem ve své vlastní zemi a hraje si se svou budoucností nebo dokonce i se svým životem, odváží-li se říci někdo, co si myslí, třeba jen svým dětem? Kde je jaké řešení? Kde je nějaké východisko z této nemohoucnosti, z tohoto otroctví? Kde je nějaká naděje do budoucnosti? Co je v této situaci smyslem mého života, mé rodiny, mých přátel a celého národa? Co je tedy smyslem národních dějin českých?!"

Tak tápá a živoří národ v nesvobodě!

Lepší budoucnost našeho národa - tak i jeho osvobození - je závislé na upřímné obnově českého národního ducha, národního povědomí, neboť jen duchovně ucelený národ dovede povstat ke svobodě! Pak také lépe pochopíme citění a snažení Poláků i Slováků i základní principy budoucí sjednocené federativní Evropy! To vše si připomínáme zvláště dnes, v 1.100. výročí smrti sv. Metoděje, apoštola Slovanů, a ve 40. výročí založení Charty Spojených národů, ve 40. výročí skončení 2. světové války!

O poměru Čechů a Slováků "jindy a dnes" promluvil - na požádání generálního tajemníka - prof. Dr. Radko K. Janský ze St. Louis, USA. Vzpomněl dějiny Slovanů od říše Velkomoravské, pod Maďary, až do osvobození v roce 1918 s nadějí Pittsburgské Dohody o autonomii Slovenska, o přínosu českých zemí Slovensku a o pozvolném dorůstání, dospívání slovenského národa i za války pod nacistickou kontrolou a dnes pod kontrolou sovětskou, národa, který se dnes cítí natolik schopným, aby převzal a řídil osudy své země sám. Komunisté záměrně i prozíravě ustoupili tomuto dějinnému tlaku zavedením federace. S tímto stavem se musí - chtě-nechtě - Čechové i po osvobození Evropy od komunismu smířit tak, jak se např. matka beznadějně smířuje s odchodem dospělých již dětí! Pohyb dějin je mocnější, než subjektivní city a lahodné představy, jak jednotlivců nebo skupin, tak celých národů.

O slovo se hlásí Dr. J. Anděl, býv. pol. čs. vězeň ze Švýcarska. Spojuje zprávy o úpadku národního českého povědomí se skutečností,

že se prakticky od roku 1939 po dnešek - to bude brzy skoro půl století - neučí doma skutečné národní dějiny. Dnes jsou důležitější dějiny komunistické strany, životopisy Marxe, Lenina, Stalina, Brežněva atd., hornické stávky na Kladně, střelení do dělníků v Dolní Lipové a pod. . . Časopisy, noviny, radio a televize, vše to slouží režimu! Proto ty smutné důsledky! Slováci jsou na tom lépe! Jsou jednotnější doma a zde v zahraničí mají mocnou organizaci - Světový Kongres Slovanů, - zatím co my, Češi, jsme roztrženi a nemáme žádného oprávněného mluvčího za náš národ před světem! Proto se přimlouvá za změnu dosavadního názvu SRČSE na "Českou světovou unii."

Když skončil, přihlásila se o slovo mladá učitelka ze Švýcarska a rozhodně obhajovala svou učitelku z domova, která je učila skutečné dějiny národní.

Dr. Anděl nato poznamenal, že to byla jistě čestná výjimka a znovu uvedl několik příkladů ze své zkušenosti a rozhovorů s učiteli různých kategorií ještě před svým útekem do exilu po sovětské okupaci. Výjimka potvrzuje pravidlo!

Nato prohlásil předseda, Msgr. Jaroslav Kubovec, zasedání za skončené, zatím co političtí vězňové byli vyzváni, aby se dostavili do konferenční místnosti č. 60. Zasedání Kongresu bude pokračovat ve 3 hodiny odpoledne. V mezičase si mohou účastníci vyslechnout přednášky Křesťanské Akademie v téže budově.

Odpolední zasedání a volby

Odpolednímu zasedání byl představen polský profesor Wład. J. Ciesiewicz z USA, který měl přednášku o vytvoření česko-polsko-slovenského soustátí ve střední Evropě jako jediného řešení k zajištění svobody v budoucnosti před nebezpečím z východu i západu. Přednáška bude vydána tiskem jako soukromá iniciativa k řešení středoevropského prostoru.

Následovaly volby: kandidátka se třemi sbory, v každém 17 jmen a pět prázdných řádků. Každý delegát mohl zakroužkovat nebo napsat nejvýše pět jmen v každém sboru. Pak v návrhu mohl označit: jsem nebo nejsem pro změnu názvu SRČSE na "Česká světová unie".

Večer byly vyhlášeny výsledky voleb a hlasování. Sbor vědecký: Dr. J. Jirásek, Austrálie (92 hlasů); sbor duchovní a sociální péče: Msgr. Jar. Kubovec, NSR (102); sbor politický: Dr. Libor Brom, USA (93).

Všech 108 hlasů pro název "ČESKÁ SVĚTOVÁ UNIE"

V sobotu 6. července se účastníci Kongresu zúčastnili programu XV. národní pouti v 1.100. výročí smrti sv. Metoděje, který byl svého času vězněn v Ellwangu. Než se mohl na přímý zákrok tehdejšího papeže vrátit na Moravu.

Kongres byl ukončen večerní konferencí, která vydala stručnou tiskovou zprávu, jež byla předána exilovému tisku.

Tisková služba ČSU.

Pokrytectví "Made in Canada"

V té naší milé Kanadě je pořad o čem psát; lepší by bylo, kdyby nebylo. Vezměme si ku příkladu toto:

Dvě zprávy v jedné novině v týž den, a obě mluví za sebe. V jedné píše kolumnista Eric Margolis o svém setkání s pěti vůdci afgánského hnutí odporu, v druhé se dočtete o tom, jak tisíce tun potravin od darců z celého světa hnije v docích v Djibuti, protože vláda Etiopie, píše v British Daily Expressu, jeví o ně pramálo zájem. Hromada potravin, z nichž nejvíce tloušťnou holubi, je tak velká, že její základna se přibližně rovná rozměru hřiště na kopanou a váha činí asi 60.000 tun. Mnoho lidí s úšklebkem odmítá tvrzení etiopské vlády, že nemá dostatek skladového prostoru a vozidel k

distribuci potravin. Pravda je, že kdyby nikdo neměl, etiopská armáda jich má dost, jen chutí. Podobnost s vyhladověním Ukrajiny v roce 1932 je čistě náhodná. Však vraťme se k Ericu Margolisovi

Profesor Barhannuddin Rabbani, jeden z těch pěti, vůdce nejpočetnější a nejlip organizované afgánské skupiny odporu, Jamiat Islami, žádá prostřednictvím Margolise kanadský lid a vládu, aby odsoudili sovětskou okupaci Afghánistanu a masovou genocidu, se kterou Sověti začínají, když vidí, že jim v Afghánistanu teče do bot. Profesor, píše Margolis, hovořil

klidně, avšak důtklivě, oči plné smutku, čemuž Kanada, v bezpečí v naší míruplné zemi, nemohou rozumět. "Pomozte nám zachránit naše děti! Pomozte nám!"

Nemají zbraně, nemají co jíst, řekl, všechno jim chybí, od léků až po antibiotika, lékář, zásoby zbraní, dodávané z Pakistanu, nestačí. Sověti užívají plynů, zakázaných zbraní a výbušných hraček pro děti...

Musíme pomoci! píše Margolis. Kanada, sebezprohlášený šampion lidských práv, neudělala nic v té věci, obrátila se k Afghánistanu zády. Joe Clark, ministr zahraničí, dal podnět k podělení jihoafrických černochů pěti miliony, zato trpícím lidu Afghánistanu nedal ani cent.

A ticho po pěšně. Kde jsou najednou hlasy zastánců lid-

ských práv, ptá se Margolis, našich kostelů a katolických biskupů, uní a volených zástupců ve vládě? Mohou si ještě kdy dovořit mluvit o právech a morálce, zůstávají-li němí, když lidé v takovém množství a tak hrdinně hynou před jejich očima?

A co naše krajanské organizace? Jestliže se která z nich kódy odhodlala k nějakému gestu.

Richard Hanzlik

NAPSALI - ŘEKLI:

"Jižní Afrika je 'nejohavnější' ze všech režimů."

Stephen Lewis, kanadský velvyslanec u OSN "Stephen (Lewis) je muž na pravém místě."

Brian Mulroney, kanadský PM "Sovětská vláda dosáhla okázalého vítězství: za pomo-

ci užitečných idiotů dokázali svého v jejich bankrotářské

zahraniční politice."

Vladimír Bukovský

Snímek vpravdě historický

Souhlas s Protokolem o prodloužení doby platnosti Smlouvy o přátelství, spolupráci a vzájemné pomoci, podepsané 14. května 1955 ve Váňavě, jenž byl podepsán tamtéž 26. dubna 1985, vyslovili poslanci obou sněmoven Federálního shromáždění ČSSR ve středu 29. května na své 18. společné schůzi. Jednání byl přítomen generální tajemník ÚV KSČ a prezident ČSSR Gustáv Husák.

UVAHY

Nevím co se stalo v Kanadě s tak zvanou konservativní vládou. Myslím, že kdyby místo min. předsedy B. Mulroneyho byl na jeho místě vůdce NDP Broadbent, že by to bylo totéž. (Mimo NATO a NORAD). Zatím nevidím že by Mulroneyho vláda byla pro NATO nějaký přínos. Nejsem pro nějaké radikální změny, ani by to nebylo pro pošramocené hospodářství v Kanadě zdravé, ale dělat politiku hypokritickou jak dělá celá vláda B. Mulroneyho rozhodně také není zdravé. Na jedné straně určitě členové abnormálně velké vlády s min. předsedou v čele dělají že by snad byli pro americkou administraci a na straně druhé ti samí členové vlády dělají tu nejlevnější politiku jak je jen možné. Když se min. předseda B. Mulroney stává k prezidentu Reaganovi jako jeho přítel, tak proč alespoň trochu nekopíruje administraci pres. Reagana v zahraniční politice, která je z většiny zprávná? Či snad má vláda Kanady strach že by snad ztratila nějakého přízníka voliče. Vždyť bude-li dělat politiku jako dosud, jednak příští volby prohraje. Proč musí mít Kanada 40 ministrů se \$ 100,000 příjmy? Proč musíme v Kanadě platit největší dávky ze všech demokratických západních zemí? Proč říká vláda občanům že se musíme usmířit a přinášet oběti, když sama, vláda žádným způsobem nejde vsčíc? Proč ve volebním kraji B. Mulroneyho kde je vláda na jakémsi výletě je soustředěno tolik osobních jetů, že to občan Kanady a města Baie Comeau ještě neviděl? Proč musíme mít charakter welfare státu? President USA nařídil hospodářskou sankci proti Nicaragui aby zamezil rozšiřování komunismu na severoamerické hemisféře, proč vláda Mulroneyho okamžitě poslala External ministra Moigue Vezina a dala jedenáct milionů dolarů marxisticky-leninovské vládě proti Reaganovi. Obchod, který byl dříve mezi USA a Nicaragui rychle převzala Kanada aby o nic nepřišla. (Jedná se jenom o ztrátu pro občana jelikož soukromník v Nicaragui investovat nebude.).

Jakýsi zastupitelský úřad, který byl v Americe se přestěhoval do Toronta, takový je pan Mulroney přítel presidenta Reagana.. Proč min. zahraničí Joe Clark ve svém prohlášení v městě Baie Comeau řekl, že Kanada bude nucena vystoupit proti Jižní Africe, přesto že je tam 30 velkých kanadských společností. (Kdo Joe Clarka nutí?) Na prvním místě vystoupil proti fy. Baťa - ta je nějak všem socialistům trnem v oku. Nevím proč se plete do suverenity druhého státu? Rozhodně to není nic dobrého pro Kanadu. Už je nařízeno, že se nesmí prodávat víno z Jižní Afriky a banky nesmí prodávat zlaté mince. Kanada následuje v jihoafrickém případě morálně zkažené a socialisticky zaměřené Švédska a Dánska. Aspoň podle min. zahraničí víme, kde by nás Joe Clark chtěl mít. Proč Joe Clark je proti americké "Star Wars" (Strategic Defence Initiative) S.D.I.? Proto že naše vláda nepodporuje snahu presidenta Reagana jak udržet mír. B. Mulroney, Joe Clark a spol. jsou asi toho názoru že - nedej Bože, kdyby vznikla válka USA a Sovětů, že by bylo lepší, aby atomické pumy dopadly na zem a zničily život na zeměkouli. President Reagan je toho názoru, že by bylo lepší zničit nepřátelské pumy ještě někde nad zeměkouli aby vůbec nedopadly na zem.

Proto Amerika dává na tento výzkum 26 bilionů dolarů. Však oni pánové P. Trudeau a E. Broatbend dostávají teď instrukce v Moskvě jak pomoci Joe Clarkovi v boji proti americké administraci presidenta Reagana. Zvlášť nyní když bude schůzka mezi Reaganem a Gorbačevem v listopadu pojedou písničci na plné obrátky. Media tvrdí, že není ještě nic v Zenevě připraveno. Já věřím že moci páni se na něčem dohodnou když je naděšeno nukleárních zbraní že se může zničit deset zeměkoulí, ne jenom ta jedna kam nás Všemohoucí Bůh posadil. Každý nějakou tu bombičku škrtne a svět zase na chvíli půjde dál a komunismus se svým falešným programem "proletáři všech zemí spojte se" za pomoci různých Trudeauů, Broadbentů, Clarků, Cacciaů, Gordonů, Kashtanů, Bertonů a dalších milionů Leninových idiotů se bude snažit ovládnout svět.

*

Na podnět universitních profesorů, za polárním kruhem svolali parohatí caribou generální schůzi. Ze schůze odeslali protest vládě do Ottawy že snad povolila plout po polárních vodách velkému caribou, který měl na ocase uvázaný prapor a na něm bílé hvězdy a barevné pruhy. K tomuto protestu se snad připojili i bosové caribou, severští občané (Inuit). To by bylo asi tak všechno co se týká U.S.A. Coast Guard Icebreaker, "Polar Sea", který pluje za polárním kruhem Ledoborec Polar Sea" začal tuto cestu na Greenland, přístav Thulu, pluje mezi velkými ostrovy do severního moře Beaufort na Aljašce do přístavu Barrow. Tento obrovský ledoborec nepatří žádné společnosti, je to loď vojenské zprávy U.S.A. Proto asi tolik křiku od levě orientovaných profesorů. Na lodi jsou i 2 Kanadčané. Říkají, že loď dělá průzkum ledu, pro příští obchodní (commercial) dopravu. Loď "Polar Sea" narazila také na led, který je 16 ftů silný, takže musela zpomalit jízdu. Spojené státy ušetří 30 dnů jízdy a na benzinu je to rozdíl půl milionu dolarů. Jeden profesor dokonce navrhuje aby se moře zaminovalo jestliže se USA opováží touto cestou znovu plout. Zatím pane profesore kanadská armáda sotva by měla miny zastavit plavbu v řece sv. Vavřince a ne v polárním moři. Jediné snad kdyby pan profesor požádal Sověty, ti by mu s ochotou pomohli - aby neztratil samostatnost. Někteří rudi profesori totiž nařikají, že Kanada touto lodí (Polar Sea) ztrácí samostatnost. Ale našel se také profesor na universitě v Ottawě, který tuto cestu schvaluje a vítá, že vláda dala svolení. Dobrá perlička je od paní poslankyně NDP strany Pauline Jewett z Vancouveru. Přeje si, aby pro ni tento mezinárodní skandál byl předán k nejvyššímu mezinárodnímu světovému soudu do Hagu. Paní poslankyně je snad ochotna i sestavit delegaci k soudu s parohatých caribou. Doprovodem ke každému bude Inuit v eskymáckém kroji a paní poslankyně půjde vpředu s rudou vlajkou. Tím celá profesorská aféra pro kanadskou vládu a USA skončí.

Zákon v Kanadě musí být nemocný. Budou se dohadovat s Kalifornií jestli mají vydat vraha, který má na svědomí asi 25 žen, které krutým způsobem zavraždil u San Francisca. Abych tuto nechutnou věc úplně zkrátil. Bestiální vrah Charles NG nemůže prý být vydán proto, že v Kalifornii stále ještě platí zákon trestu smrti a kanadská justice by nemohla přenést přes srdce aby tohoto d'ábla v žluté podobě mohli zabít.

E. Sypták

Praha 21. srpna 1968, první ranění ...

Rozhlásek Jára Mecu

(Exulantům aktivním v boji s komunismem)

Jsou srážky lodí, srážky vlaků.
Jsou srážky hvězd i srážky mraků.
Sráží se mouchy nad krávinou.
Nejhorší bývá srážka s blbcem!!

Přes moře blbů, což je k zlosti.
Proplouváš žitím k budoucnosti.
Za svým snem pluješ rok za rokem.
Blb směje se jakým jsi cvokem.

Blb všechno zná, blb všechny učí.
Jak prázdný sud nám v uších zvučí.
Jsi pro ideál mužem činu?
Blb na tě začne házet špinul

Však netrap se, že je tu s námi.
Ten zdravý blb šel dějinami.
Jej nedostaneš do muzea.
Přeptej se na to Gallilea!

Když jsi ten muž jak Kipling káže,
žádný blb tvůj štít neumaže.
Nes dál to světlo pro otčinu.
Dějiny psali muži činů!!

Ze světa

25 procent zvýšit v roce 1990 na 35 procent a v roce 1995 zhruba na 40 procent. K tomuto závěru došla komise Evropských společenství.

* Francouzské Národní shromáždění schválilo na mimořádném zasedání podruhé zákon "O vývoji Nové Kaledonie".

* Ocelové vodovodní trubky skleněnými začali nahrazovat stavbaři v NDR. Nezanášejí se usazeninami a jsou zvláště výhodné pro vedení teplé vody. Při použití skla místo oceli se životnost potrubí má prodloužit z osmi na 25 let.

* Chladné a deštivé léto způsobilo čtrnáctidenní zpoždění žni v Polsku. Zemědělci dosud sklídili obilí z 22 procent ploch, přičemž v některých oblastech žně teprve začínají. Značné problémy rolníkům činí polehlé obilí a vysoká vlhkost zrna.

* Třítisíc absolventů čínských vysokých škol odjede tento týden z Pekingu do nejzaostalejších oblastí Číny, kde budou rok připravovat učitele pro základní školy. Akce je součástí kampaně za snížení negramotnosti (v zemi podle oficiálních údajů neumí číst a psát asi 200 milionů lidí) a za postupný přechod k povinné devítileté školní docházce.

* Podíl jaderné energie na výrobě elektrické energie se má v zemích EHS z nynějších

DEMONSTRACE?

MANIFESTACE?

20. srpna t.r. se u torontské Nové radnice konalo něco, co s přihlížením očí mělo být protestní demonstrací k 17. výročí přepadení Československa armádami Varšavského paktu. Je sice možno nad hrubou nedbalostí pořadatelů mávnout rukou, ale je pak třeba si uvědomit, že odpovědné politické a veřejně činné osobnosti si přišťe dobře rozmyslí svou osobní účast, pokud budou o ni požádány. Tentokrát jsme na tribuně neviděli ani jediného poslance, natož ministra, ačkoli se jindy dostavovali v úctyhodném počtu vzhledem k množství lidí. Nebyl přítomen ani jediný radní města Toronta. Pořadatelé nepamatovali na čsl. prapory, transparenty a náplsy že se jedná o československou demonstraci. Nikdo neviděl křovojanů děvčata, nebyli tam ani exulanti jiných porobených národů. Nebyl průvod s vlajkou, nezačalo se hymnou, nikdo se nepomodlil a neprosil Boha o pomoc pro porobenou zemi i když mezi demonstrujícími byl kněz. Proč ho nepožádali? Vždyť nejsme pohané, ale naopak národ s více jak tisíciletou křesťanskou tradicí se svými národními svěťci.

Kdo z pořadatelů má na svědomí to, že naši bratři Slovinci byli opomenuti a ani jeden z jejich zástupců nebyl pozván zaujmout místo u řečnického pultu na tribuně? Slovensko není okupováno Sověty? Slovinci nemají právo na svobodu? Je známo, že mezi demonstrujícími stal Rev. Dušan Tóth, který je navíc generálním tajemníkem Svatého Kongresu Slovinců, organizace, která má po celém světě desetitisíce členů. Ten je pro někoho nevhodný? Že se na všechny tyto a mnohé jiné věci letos bohužel zapomnělo? Proč? Je vůbec možné tolik náhod pohromadě? Podle sdělení jednoho funkcionáře se prý posílalo na různé adresy našich krajanů v oblasti Toronta na 3000 pozvánek. Jestli je tato informace pravdivá, je na místě se otázat: Jaký to mělo efekt? Kolik to stálo peněz a jestli

pocházely z pokladny Čs. Sdružení, je rovněž na místě se otázat, jestli takové neefektivní utrácení členských peněz je v intencích Sdružení, anebo v intencích někoho, kdo má zájem torontskou organizaci přivést do bankrotu. Všichni naši lidé ví že je 21. srpen a znají jeho význam, jinak by nebyli asi v Kanadě. Ale tento den se měl anglicky tlumočit jiným kanadským spoluobytelům, jiným národnostem které na této demonstraci scházely a byly tam doposud každým rokem. Chyběli Poláci, Maďaři, Estonci, Lotyš, Litevci, Bělorusi, Bulhaři, Vietnamci, Kambodžané atd. Zřejmě nikdo z těchto lidí nebyl kontaktován, případně byli, ale pozdě.

Proč na tribuně neprosel poselství někdo za politické vězně? Už vymřeli, kapitulovali, nebo nebyli úmyslně připuštěni ke slovu? Proč? Pokračovat ve výtkách na adresu pořadatelů letošní demonstrace, která proběhla v tichu aby to nikdo kromě nás neslyšel a neviděl dále nebudeme. Ani jím radit, aby se do takových věcí přišťe nepletli, když jím buď nerozumí, nebo úmyslně nechťejí rozumět a je pro ně překročením určité hrady se zeptat jak se to dělá. Každá taková věc zabere hodně času a ten se musí obětovat. Jinak je z toho paškvil jak jsme vlděl na vlastní oči.

Podle oznámení na letáciích měl být promítán film z okupace Československa. Nestalo se tak bez jakéhokoli vysvětlení. Znepokojeně konstatujeme, že podobných žertůků v naší komunitě kolem Toronta přibývá. Na letošním Čs. dni nebyla u památníku T.G.M. vztyčena čsl. vlajka. Prý zapomněli. Kamenné hlavy ... Tisková zpráva Křesťanské Unie

* Všechny salvadorské revoluční síly, které byly až dosud sdruženy ve střechové povstalecké organizaci - Frontě národního osvobození Farabunda Martiho (FMLN), se sjednotí v jednotnou komunistickou stranu a revoluční armádu.

* Chemická zkouška prokázala stopy jedovatého dietylenglykolu nyní také v západoněmeckém sektu. Podle zprávy z Dusseldorfu byla v sektu Albinger Pateresberg Lage-sekt zjištěna koncentrace 0,3 miligramu na litr.

Dvořákův přítel František Ondříček

Slavný Mendelssohnův koncert v pražském Rudolfinu byl tak strhující, že dvorana hřměla jásajícími posluchači jako rozbourené moře, dočítáme se z denního tisku z roku 1902. Těžko se dostával "král českých houslistů", jak byl ve své době nazýván František Ondříček, z koncertního sálu ke kočáru, kterým měl odjet do hotelu Štěpán (dnešní Evropa) na Václavském náměstí. Sotvaže Mistr dosedl, vypřáhli konzervatoristé drožkářské koně a s průvodem nadšenců odvezli Ondříčka až k hotelu. Přestože koncertní sál Rudolfinu (dnešního Domu umělců) již před tím

ovládl Jan Kubelík, přijali hudební milovníci Pražané Ondříčka mezi své tehdejší miláčky - Fibicha, Buriana, Maturovou, Destinnovou, Kovařovicce, Nedbala aj. Ve svém repertoáru měl kromě jiných Beethovena, Brahmsa a především Antonína Dvořáka, s nímž ho pojilo dlouholeté přátelství. Po Dvořákově smrti přenesl Ondříček svůj obdiv na Dvořákova žáka Josefa Suka, manžela Dvořákovy dcery.

Osobní přátelství těchto dvou velikánů se tradovalo již od Ondříčkových studií v Paříži u J. Massarta a dovršila je Dvořákova dedikace Ondříčkovi, "abys měl ode mne něco na památku" když s vlastnoručním věnováním přinesl Dvořák svou skladbu - Romanci pro housle s průvodem klavíru. Krátká radost Ondříčkova z tohoto daru skončila v Berlíně, kde mu houslista Joachim prokázal, že ji Dvořák věnoval jemu a s tímto věnováním byla skladba již v tisku. Zklamán Ondříček odjel do Prahy a přímo z nádraží do Dvořákova bytu v Ječné ulici. Dvořák doma nezastihl, proto pověřil týž den před odjezdem do Vídně tímto úkolem svého přítele Klenku, kde bydlel při návštěvách Prahy s ním na Betlémském náměstí, aby o tom-

to nedopatření informoval Dvořáka. Toto dvojí věnování Dvořáka opravdu mrzelo, proto ihned telegrafoval do Berlína nakladateli Simrockovi; po tomto zásahu vyšla Romance bez věnování.

Ondříček od té doby nezařazoval Romanci do svého repertoáru a vrátil-li se k ní po dvaceti letech, zjistil, že ji založil a nemohl rukopis najít. Teprve Klenkovi se podařilo Romanci s věnováním objevit ve svých spisech při stěhování do Brandýsa nad Orlicí, kde se stal správcem místních lázní. Ondříček po návratu do vlasti odjel do Brandýsa se svou druhou manželkou, kde pravidelně s celou svou rodinou trávil prázdniny. (Na domě jeho pobytu je pamětní deska). Pro Ondříčka přišlo však nové zklamání - Klenka Romanci někam založil a ne a ne ji najít, i když mu pomáhal místní přátelé a Ondříčkovi ctitelé. Po důkladném prohledání beden na půdě se podařilo Romanci nalézt na psacím stole pod pijákem. Když byl svitek rukopisu předán Ondříčkovi, ihned se chopil houslí a zahrál ji účastníkům průvodu, který nesl rukopis z Klenkova bytu v lázních do Mistrova bytu, s takovou radostí, jak později prohlásil, že ji nikdy tak nezahrál a už nezahráje.

Je málo pamětníků na Františka Ondříčka, pražského rodáka. Pouze pamětní deska na Novém Světě na Hradčanech, na dvoupatrovém domě č. 25, připomíná, že se tu narodil František Ondříček, slavný houslista český, 29.

dubna 1857. Také Ondříčkova společnost zanikla, zůstaly pouze vzpomínky několika jeho žáků z mistrovské houslové školy na pražské konzervatoři. Výuku začal po první světové válce ve staré budově v Křižovnické ulici, kde však bylo málo místa. Proto se o vánocích přestěhovala konzervatoř do kláštera na Slovanech, z jejíhož učebního programu zjišťujeme, že Ondříček vyučoval třikrát v týdnu. Splnila se tak jeho touha vrátit se do Čech a dokonce do svého mateřského ústavu, kde byl v letech 1873-1876 jeho učitelem tehdejší ředitel konzervatoře Antonín Benewitz. Po abonmentním koncertu ho políbil na pódium polský virtuos Henryk Wieniawski a zařadil ho mezi budoucí velké umělce Evropy. Na jeho radu odjel pak Ondříček na studie do Paříže, kde ho Massartova škola připravila na jeho budoucí uměleckou dráhu. První cena, udělená Ondříčkovi při soutěži pařížské konzervatoře v r. 1881, obrátila k němu pozornost celého světa. Koncetoval v Americe a opakovaně v evropských státech, kde byl provázen vynikající pevkyní Annou Hlaváčkovou, svou první manželkou. Záhy se zařadil mezi nejpřednější světové houslové virtuosy. Po jednom koncertě v Itálii objímal Ondříčka syn Nikoly Paganiniho a s dojetím zvolal: "Poznáám smýšlec svého otce!" J.P.

Toronto Operetta Theatre presents FRANZ LEHAR'S incomparable THE COUNT OF LUXEMBOURG

September 25, 26, 27, 28, 1985
Performances at 8:00 p.m.

BLUMA APPEL THEATRE, St. Lawrence Centre

Tickets \$25.00 \$20.00 \$15.00 PHONE: (416) 366-7723

SUPPORTED BY: du MAURIER™ Council for the Arts

Cristen Gregory a Guillermo Silva - Maria v hlavních rolích, oslavují návrat Lehárova "Hrabě z Luxemburgu" do Toronta.

Lehárův "Hrabě z Luxemburgu" se vrací do Toronta . . .

Lehárova slavná opereta "Hrabě z Luxemburgu" byla naposledy dávána v Torontě v roce 1913. Dvacátého pátého do osmadvacátého září se konečně vrací na prkna překrásného Bluma Appel Divadla v St. Lawrence Centre.

Melodická hudba a romantický děj, udávající se v Paříži, rovná se Lehárově "Veselé vdově" a je prvním představením nového, stáleho operetního divadla, "Toronto Operetta Theatre".

"Hrabě z Luxemburgu" se honosí 100 procentním kanadským profesionálním souborem. Roli hraběte zpívá Guillermo Silva-Marin a Angelu Didierovou, dívku, která mu ukradne srdce, zpívá Cristen Gregory. Arlene Meadows, Don Mc Manus, James Anderson, Peter Cormican, Sally Heit a Brian Percy, známí kanadští operní zpěváci, vystupují v hlavních rolích a šesnáctičlenný sbor doplňuje obsazení.

Orchestr diriguje Brian Jackson a režii má Steven Thomas, šéf režie Opery Hamilton.

G. Petříček, producent Torontského Operetního Divadla doufá, že "tato první profesionální kanadská operetní skupina umožní, alespoň částečně, zaplnění poptávky torontského Publikum po této populární, středoevropské umělecké formě, která ještě pořád schází v kanadské kulturní mozaice.

Pouze čtyři představení otvírají první sezónu Torontského Operetního Divadla a dobré vstupenky jsou ještě k mání na zavolání čísla 366-7723.

Ceny jsou \$ 25.00, \$ 20.00 a \$ 15.00. Nezmeškejte!

spolužáky, kteří pak kradou rodičům peníze aby se "vykoupili".

* Vice než 100 000 vojáků se letos zúčastní pravidelných podzimních manévrů NATO Autumn Forge. Pod tímto názvem se bude v září až v říjnu téměř po celé západní Evropě konat 21 nejrozličších na sebe navazujících vojenských cvičení. Podle bruselského nejvyššího velení NATO se letos manévry nezúčastní Řecko.

* Vysoce automatizovanou továrnu na motory označovanou za nejmodernější na světě, postaví v Termoli-Molice v jižní Itálii koncern Fiat. Automobilový motor, který má být moderní ještě v 90. letech, byl konstruován tak, aby jej bylo možno co největší měrou vyrábět automaticky pomocí robotů a počítačů.

- * Rozhodování bývá nejtěžší, když jsme na ně sami.
- * Sliby se dají koupit jen ti nejlacinější.
- * Ortel může podepsat i negramotný.
- * Známosti dělají mosty, které se obvykle brzy zřítí.

Oznámení

Dne 17. srpna 1985, po dlouhé a těžké nemoci, zemřel v Limě - Peru

Rudolf Hub

ve věku 84 let.

Rudolf Hub byl dlouholetým pracovníkem firmy Baťa ve Zlíně, vychoval stovky "mladých mužů". Říkal: "Správný učitel je ten, jehož žák předčí svého učitele" a "jeho kluci" se stali odpovědnými pracovníky firmy Baťa po celém světě.

Po druhé světové válce, Rudolf Hub, pro svoji neochvějnou věrnost k Masarykově republice a masarykovským ideálům byl označen "asociál" a byly mu odpírány pracovní možnosti. Po komunistickém uchvácení moci, opustil v r. 1949 republiku, uchýlil se do Rakouska, odkud navázal styk s firmou Baťa a v r. 1950 odjel do Limy-Peru, kde znovu pracoval pro firmu až do duchodu na penzi.

Všichni, kteří jste ho znali, věnujte tichou vzpomínku vzácnému člověku. E.K.

Velký pohádkář z Odense

4. srpna uplynulo 110 let od smrti největšího pohádkáře všech dob. Hans Christian Andersen se narodil 2. dubna 1805 v chudé rodině ševce v Odense. Jeho mládí byla touha stát se hercem se nespínala a tak mladý Andersen se dal na psaní divadelních her. Pokoušel se též v poezii a románu, ale ani tady se nedostal nad dobový průměr. Svoji osobitou řeč nalezl Andersen až v tvorbě pro děti. Jeho pohádky a povídky (tak sám dělil tuto tvorbu) otevírají před čtenářem zvláštní, citově nesmírně bohatý svět. Zvláště na čtenáře dětského věku působí velice silně a také dospělí se k nim později rádi vrací jako ke zdroji intenzivních čtenářských zážitků - Císařovy nové šaty, Pasáček vepřů, Statečný cínový voják, Zimní královna se už dávno staly literární klasikou a byly zpracovány i v jiných uměleckých druzích. Kromě pohádek, jež vyšly česky v mnoha překladech a vydáních, jsou z Andersenova díla ještě známé cestopisy a autobiografie Pohádka mého života, jež byla zhudebněna českými autory.

Rozmah vyděračství ve Francii

Paříž: "Vyděračství se stalo pro podsvětí pohodlným způsobem, jak získat hodně peněz. Šíří se, zasahuje všechny sociální vrstvy a hospodářské odvětví. Vyděrači se prostě zajímají o všechno a kdokoli se může stát jejich obětí," napsal francouzský týdeník Le Point v obsáhlém rozboru, věnovaném "nejrychlejší se šířícímu typu zločinnosti" ve Francii.

Zatímco dlouhá léta se tato trestná činnost omezovala na různé noční bary, diskotéky a tanečny, jejichž majitelé, chtěli-li se udržet, pravidelně platili za "ochranu" podsvětním gangům, nejsou dnes ušetřeni ani řádoví restauratérů či obchodníků. Le Point uvádí desítky případů, zejména v Paříži, Marseille a na francouzské Riviéře.

Vyděračská praxe se však neomezuje na "malé ryby". Le Point uvádí příklad lucemburské "elektrické solečnosti", která odmítla zaplatit požadovaných 250 tisíc dolarů - 7. května zničila výbuchy pět jejích sloupů vysokého napětí. Mnozí se rovněž výhrůžky adresované velkým potravinářským firmám.

Zarážející je však podle týdeníku Le Point především výskyt vydírání ve školách, kde starší děti terorizují své mladší

K zamyšlení

Právě jsem dočetl další číslo MUKL a je mi smutno. Člověk by se měl těšit ze zpráv o jednotě a odhodlání něco dělat pro dobro a svobodu, ale cítím, že nám něco cizího překází a brání ve sjednocení.

Všichni společně jsme zajedno, za boj proti zlu a nesvobodě. Já jsem jeden z vás, jsem odhodlán bojovat a bude-li třeba i zemřít v boji za práva a svobodu všech. Stojím za tím, co říkám. Chci-li však bojovat, musím znát nepřítele. Na tuto otázku slyším jednoznačnou odpověď: přece Rusko, komunismus, barbaři z východu.

Tato odpověď je jednoduchá, lehká a hlavně nepravdivá.

Pominu-li výraz "barbaři z východu", neb za barbary nemohu pokládat zotročený ruský lid (totéž platí i o ostatních východních národech) ani jeho kulturní velikány minulosti a přítomnosti, zůstane pojem komunismus.

První otázka by tedy měla znít: co je to komunismus, kdo jej vymyslel, kdo jeho první realizaci všemi prostředky podporoval a proč, kdo jej v současné době používá jako mocenský prostředek a co chce docílit. Ve vězení jsem měl jedinou touhu a to pátrat po historických a biblických pravdách, abych se dostal k jádru věci. Více zdrojů pro konfrontaci různých informací jsem získal až po příchodu do této země, v době, kdy byly možné informace, které mne zajímaly získat. (Dnes zjistuji, že mnoho knih z knihoven buď zcela zmizelo, nebo v některých chybí celé stránky). Nechci se zabývat filosofií dialektického materialismu, ale výhradně praktickým využíváním komunismu jako mocenského prostředku.

První otázka by měla znít:

odkud přišel komunismus, kdo ho vymyslel a hlavně financoval (můžeme dodat a financuje dodnes viz 8,2 bil. minulý rok komunistickým zemím od IFM - Internationale Monetary Fund -). Kdy a kde bylo dáno požehnání nejen slovům komunismus a socialismus, ale hlavně systému, který pracuje. Vidíme nějakou spojitost mezi "Novus Ordo Seclorum" (Adam Weishaupt 1748) a komunismem? Proč byl na př. zavražděn prezident Lincoln? Co myslí prezident Jefferson prohlášením, že bankovní instituce jsou více nebezpečné naší svobodě než armády. Kdo organizoval a financoval revoluce v Rusku, Německu či Maďarsku? Je to náhoda, že to byly a dodnes jsou tytéž zdroje? Kolik toho víme o první a druhé světové válce, o jejich příčinách a důsledcích? Kolik toho víme o Rusku před bolševickou revolucí? Napadá nás, že nás sdělovací média zaměstnávají a upoutávají na jiné děje, problémy, nešváry nebo hry, aby zmíněné otázky nepřišly nikomu na mysl? K tomu máme všechny sdělovací prostředky pod kontrolou. Máme-li pod kontrolou sdělovací prostředky, musíme mít

pod kontrolou vlády. Kde ještě plnou kontrolu nemáme, tam není dostatek lidských práv, ale náprava je na cestě: revoluce, nejlépe revoluce komunistická. Jinak musíme udržovat drobné války, různé převraty pro trvalé upoutání pozornosti a udržení veřejnosti v napětí.

Kdo jsme my? Komu je celý svět zadlužen?

Amerika, Kanada, no jmenuj všechny země světa dluhují biliony. Není bez zajímavosti že jsme ještě nikdy neslyšeli tuto odvážnou otázku kdo to vlastně jsou ty mezinárodní banky? To přece je někdo, ne něco? Kdo jim dal veškerou moc kontroly a manipulace penězi.

Pan Rotschild jednou prohlásil, dejte mi kontrolu peněz a je mi jedno kdo vládne.

Anglický král Charles I. byl jeden z obětí, proto že Anglii chtěl uchránit od tohoto finančního poddanství. Prezident Lincoln byl další protože chtěl navrátit státu co mu patřilo. Právo tisknout a ovládat finance. Od té doby se nikdo nepokusil.

Proč říkáme státní kanadská banka, když víme, že je to rodina Rotschild - Lazares Bros. bank of Paris. Proč Federal reserve bank, nebo Federal reserve board, když víme, že je to společnost osmi rodin. Rotschild bank, Israel Mosses Seif Bank, Warburg Bank Hamburg, Lehman Bros Bank, Goldman Sach of New York Bank, Kuhn Loeb Bank, Rockefeller Chase Manhattan Bank NY, Lazares Bros. Bank Paris.

No a když si odpovíme aspoň šest těchto faktů které otvírají dveře dalším pravdám, nedeme překvapení jak vše dokonale pracuje. Jedině čemu se budeme divit jak jsme to mohli nevidět.

Přestaneme se divit tomu, že pan Gromyko dříve navštívil pana Rockefellera, než šel k panu pres. Reganovi. Pan Regan šel napřed do camp David než šel k dalším jednáním. Snadněji pochopíme činnost multimilionáře Armand Hammer v USS R a, to od revoluce (velký přítel Lenina a Trotského). Za Stalina byl na dobu vyhoštěn. Dnes opět v činnosti jako advokát Salt I Salt II a všeho mírového hnutí.

Jestli pak víme že komunistická strana USA registruje jen velmi bohaté, vysoce postavené, (hlavně členy ve vládě, universitní zaměstnance, Hollywood?

Jistě by staly za zmínku i další organizace či spolky, jako: Round Table, Council Foreigne Relation, Trilateralite Comission, Club of Rome různé kostely a mnoho tak zvaných Foundations. Všechny tyto spolky jim slouží a nebo je mají plně pod kontrolou.

No a nyní nám nedá moc práce zjistit, že většina členů

vlád do těchto spolků patří či patřila, čímž bychom našli vysvětlení, že jinak mluví a jinak činí. Ve skutečnosti slouží jednomu a témuž pánu - mamonu. Světová moc ovládá peníze, pokud hledáme spokojenost či štěstí v těchto, ovládá i nás.

Po prozkoumání výše uvedených skutečností a seznámení se s odpověďmi, jistě jsme si vědomi kdo jsou tyto síly, s kým máme co do činění. Otázka nyní zní: Zůstaneme věrni v boji za svobodu, když známe skutečného nepřítele? (Není to koincidence už jsme se jednou utkali). Nebo raději zůstaneme věrni v boji za svobodné Československo? (Jistě je to více bezpečné).

V případě volby druhé -

Náš čtenář a dopisovatel
RUDOLF VÁGNER

z Toronta se dožívá
dnes 24. srpna 72 let.

Do dalších let přejeme
stále a pevně zdraví
a hodně Božího požehnání.

Redakce N.H.

Nashledanou Světový občane (otroku) pod jednou světovou vládou "Novus Ordo Seclorum" New world order. (Komunismus byl jediný účinný nástroj jak ji nastolit).

V případě volby první i když vypadá všechno ztracené a riskantní tak to docela není. Silná víra a statečné srdce. Jejich porážka spočívá v jejich odhalení. Buď připraven, že budeš zesměšněn, kompromitován a jiné různé potíže. Tragédie spočívá v tom, že mnoho dobrých a statečných lidí jim nevědomě slouží v různých tajných organizacích, které mají plně pod kontrolou.

Buď si však vědom. Svoboda byla vždy vybojována statečnými jednotlivci nikdy ne davy. Nositele svobod a lidských práv byly vždy osoby vysokých mravních a kulturních hodnot, podloženy silnou vůlí a hlubokou vírou. K zachování svobod neslouží více zákonu ale více vzdělání a morální hodnoty.

Konec svobod začíná cenzurou, diktováním či omezováním základních lidských práv - jako svoboda tisku, projevu, víry, - volba četby. (Podobnost čistě náhodná? Polští kněží jsou souzeni - hatred and intolerance are propagated. Toronto Sun March 27.)

Totéž se stalo před několika měsíci i v Kanadě.

Zamysleli jste se nad tím kdo soudil nás tak zvanými Státními soudy? Jsme ještě schopni být aspoň sami sobě upřímní?

"Nazdar svobodný občane" - můžeme si to ještě opravdu upřímně říci? **Josef Horký**

VLASTNÍ JAROSLAVSKÝ

**Vzpomínka
na 21 srpen 1968**

Vy mrtví - vy bojem štvanci na pražských ulicích kudy projížděly nepřátelů tanky - vy mrtví - vy krví potřísnění - tam za elektrickým drátem domoviny vaše životy nezasly - dále žijete v našich srdcích.

Vy mrtví - vy v lásce k vlasti věrni - tam za podmínovanými poli domoviny padlí hrdinové - odpočívajte jen sladce - v žalu krvácí nám srdce smutkem po vás.

Na místě usmrčeného psance jarní květy rostou opět - rudé růže vonné které za lásku k otčině splácí krásou pro všechny nevinné.

Jednou zmizí strážné věže na hranicích ozbrojené stráže - zase bude vlast svobodná - ožije ná země pošlapaná! Potom druh druhu podá si ruce jásat bude radostí šťastné srdce a na pomnicích z kamene budou na věčnost vyryta padlých jména . . .

OBECNÍ SČÍTÁNÍ

Od 3. září 1985 budou úředníci, kteří mají k tomu oprávnění a patřičný průkaz u vás zjišťovat jednoduché informace:

- * jste-li způsobilí volit letos 12. listopadu v obecních volbách a ve volbách, které určí ty, kteří mají dohlížet na školy;
- * rozdělení místních daní mezi veřejné a soukromé školy;
- * návrh soudních porotců;
- * informace potřebné pro místní sčítání;

Úředník musí zjistit takové informace jako je jméno, věk, vztah k nemovitosti (majitel nebo nájemník) vztah ke škole a počet obyvatel domu.

Když vás úředník navštíví, zkontrolujte, jestli má správné informace. Jestliže zjistíte nějakou chybu, opravte ji.

Nebudete-li doma, nechá vám úředník sčítací listek a pokud jsou nějaké změny, zaznamenejte je a pošlete co nejdříve na připojenou adresu. O další informace požádejte místní statistický úřad.

Ministry
of
Revenue

Ontario

Translated by this publication from text provided by the Ministry of Revenue.

Cesta ke svobodě

OTTO ČERNÝ, 36, který žije nedaleko města Uppsaly ve Švédsku, se v Československé federální radě zabývá vojenskými a bezpečnostními otázkami a zároveň řídí celou evropskou sekci ČSFR. Nedávno byl zvolen zástupcem československého odboje ve skandinávské odbojové organizaci Resistance International a je v úzkém styku s řadou švédských politiků, poslanců z Čechy a Slováků ve Švédsku a v ostatních skandinávských zemích.

Otto Černého je možno považovat za ztělesnění těch nejnadanějších stránek v nové generaci Čechů a Slováků, v generaci která si plně uvědomuje rozměr našeho dnešní národního a státního ponižení a která se rozhodla nekompromisně vykročit do boje za svobodu a demokracii pro naši zemi.

"Naše Hlasy": Pane Černý, vím o Vás, že jste byl po srpnu 1968 jedním z hlavních organizátorů pokusu o ozbrojený odpor mladých, že jste pak byl za tuto činnost vězněn na Mírově a na Borech, že jste jedním z prvních signatářů Charty 77. Můžete pro naše čtenáře rozvinout tyto mezníky Vašeho života podrobněji?

Otto Černý: Jistě se většina Vašich čtenářů se mnou shodne na tom, že je-li národ a stát ohrožen ve svých základních životních zájmech, musí se bránit. Tento názor, povýšený na samozřejmou zásadu, by měl být hluboce zakotven v povědomí každého člověka a každého civilizovaného celku.

V srpnu 1968 se nám, přes všechnu tragédii okupace, naskytla historická příležitost dokázat, že to sami se sebou myslíme vážně, že si dokážeme uhájit a upevnit zárodky možné svobody. Je nesporným faktem, že právě v podmínkách frontálního střetnutí s nepřítelem se člověk nejlépe zbavuje posledních stop strachu a bojové nerozhodnosti.

Jediní kdo to patrně se svobodou a demokracií nemysleli v srpnu 1968 tak vážně, byli představitelé tehdejší státní moci a komunistické strany, kteří se nejen nechali bez odporu pozatýkat, ale později dokonce svým podplý, až na několik čestných výjimek, akt okupace "legalizovali". To nebyla jen tragédie a fraška, to byla zrada na státních a národních zájmech.

Se skupinou devatenáctiletých přátel jsme alespoň v Praze v srpnu 1968 zapálili sovětský tank - pod sovětskou palbou jsme nejdříve krumpáčem prorazili přídatné nádrže a jako pochodové jsme pak použili srolované Rudé právo. Major Popov a poručík Baseňuk, kteří se z tanku zachránili, pak ve zprávě o vyhořelém tanku konstatovali miliónové škody.

Sebechvála intelektuální prominence Pražského jara za "zachování klidu a důstojnosti" a za "morální výhru" jen dokresluje absurditu celé tehdejší situace, kdy se oba naše národy vydaly na cestu za svobodou v jakési mesalianci s komunisty. Už v okupaci však bylo mnohým jasné, že raději než "2000 slov" se mělo včas vydat 2000 ostrých na muže a zbraň.

Tento náhled na věc se stal základem "Prohlášení" připravované odbojové organizace Sdružení Třetího Odboje (STO). Nástin organizačního schématu a obecné politické cíle organizace byly po nezbytných diskusích a přípravách vypracovány koncem r. 1970.

Organizace si klade za cíl soustředit

všechny dosažitelné aktivní odpůrce komunistického režimu, případně se spojit i s jinými, již zorganizovanými odbojovými skupinami (víme že existovaly, na jižní Moravě, na Slovensku i jinde), připravovala se k vystoupení v příhodné době při vzniku některé z periodicky se objevujících pokupačních vnitropolitických krizí a pod. Byli jsme přesvědčeni, že vzhledem ke své organizační struktuře by se STO mohla stát jádrem odporu vyššího řádu, který nemusí být v jistých podmínkách a souvislostech jen výhradně ozbrojený. V tomto směru se vypracovávaly základy nutné taktiky v případě národního nebo jen lokálního odporu, s platností např. pro Prahu, střední Čechy a pod. Nezapomínalo se na problém týlového koridoru směrem k západním hranicím, spíše však koridoru od západních hranic do vnitrozemí, na získání zbraní a komunikačních prostředků. Podrobněji jsem se v tomto směru o celé historii STO vyjádřil na stránkách Československé cesty 1984, č. 1-3, na stranách 13-15.

I když naše představy byly tehdy poznamenány věkem (20-25 let), dobovými ideály, iluzemi a praktickými možnostmi, nemění to nic na faktu, že v československé veřejnosti, ani v pokupačním traumatu, nechyběla vůle k odporu. Odvažují se tvrdit, že nechybí ani teď. Chce to jen jasný cíl, jasnou hlavu a odvalu.

V dubnu 1971 bylo jádro skupiny pozatýkáno Státní bezpečností a hrubý nárys, o němž jsem hovořil výše, se stal podkladem obžaloby pro přípravu rozvracení republiky. Pokud šlo o tu jejich "komunistickou republiku", v tom měli soudci nepochybně pravdu.

Jako vedoucí skupiny jsem dostal pětiletý trest (původní návrh prokuratury zněl na 15 let v tzv. II nápravné skupině), vzhledem k mému tehdejšímu věku byl nakonec trest podstatně snížen, přesto jsem si však ve vězení užil svoje a osobně mám pocit, že jsem se z vězení vrátil ještě daleko odhodlanější.

Po 5 letech věznění na Ruzyni, Mírově a na Borech jsem byl propuštěn v dubnu 1976, začal pracovat jako pomocný dělník a již v prosinci 1976 jsem byl seznámen s připravovaným dokumentem Charty 77, který jsem bez dlouhého rozmyšlení podepsal. Význam dokumentu chápu především v tom, že několik set občanů svým podpisem veřejně a odhodlaně vystoupilo na obranu občanských a lidských práv pro všechny občany. Rok 1977 mohl obrátit všeobecnou malomyslnost v pozitivní pohyb k budoucím změnám. Bohužel se tak nestalo a proč se tak nestalo, je to složitá otázka, jejíž rozebrání by se vymykalo rámci tohoto interview.

Nechci se zmiňovat o novém policejním šikanování za svůj podpis Charty 77, protože s tím jsem počítal a chápal to jako svého druhu logický důsledek vyjádřeného postoje.

Koncem 70. let jsem byl zatčen znovu, v

souvislosti se známým případem bývalého majora letectva Vojtěcha Valy, kapitána parašutistů Františka Velse a ostatních. Nakonec jsem byl propuštěn "pro nedostatek důkazů", zbaven československého občanství a vyhoštěn do Švédska.

Uvádím všechny tyto okolnosti záměrně. Jsou důkazem toho, že v Československu se stále najdou lidé, jimž není osud republiky lhostejný. Proto i pro mne bylo zcela přirozené, že jsem se stal členem Československé federální rady, protože její cíle se zcela jednoznačně kryjí s cíli, pro které jsem já i jiní šli ve svém životě již několikrát do vězení.

"Naše Hlasy": ČSFR ve svých materiálech často hovoří o politické revoluci jako o jediné možné cestě o odstranění komunistické moci jak u nás, tak i v ostatních porobených zemích. Mohl byste názor ČSFR na tyto otázky, v rámci daných možností, více konkretizovat?

Otto Černý: KSČ se dostala k moci zrazením principů parlamentní demokracie a zrazením principů, které řídily činnost předúnorové koaliční vlády. Svých politických odpůrců se komunisté zbavili bezohledným terorem. Výsledkem dnes již téměř čtyřicetileté vlády komunistů v Československu jsou tisíce mrtvých, statisíce nešťastných lidských osudů a země, jejíž vývoj se v mnoha ohledech zastavil či vrátil zpět. Znásobte si tato čísla světovým rozměrem komunistické diktatury a dostanete obraz, který je v absolutních počtech ještě horší, než byla diktatura nacistická.

Češi a Slováci byli zbaveni svých demokratických reprezentantů a v akutním nebezpečí jsou dnes i zbytky státní a národní svobody. To je bilance, která by neměla být zapomenuta a beze zbytku promítnuta nikdy.

Je opravdu iluzorní se domnívat, že by exponenti komunistické diktatury uznali své zločiny, sami dobrovolně ustoupili, vypsalí svobodné volby a politickou moc pak předali do rukou demokraticky zvolených politiků. Politická a výkonná moc se musí komunistům odejmout za použití všech reálných prostředků, které budou odpovídat podmínkám, možnostem a momentální situaci.

Cesta ke svobodě vede bojem. Zdá se to být pouhých několik slov, ale již v nich se odráží dlouhá etapa morálních a faktických příprav na nekompromisní střetnutí s komunistickou diktaturou. Už toto samo o sobě je v československých podmínkách krokem dopředu.

Základním předpokladem společenského zvratu je dostatečná duchovní motivace obou národních celků: jejich totální odmítnutí nabízených "reálně socialistických" šidítek a faktické odmítnutí vnucené společenské smlouvy s komunistickou diktaturou. Změna v myšlení, odvaha "nezúčastnit se", "nebýt u nich", nejen v duchu ale i veřejně, je prvním předpokladem k tomu, abychom si jednou svoji budoucnost formovali bez diktátu jiných.

ČSFR se ve svých člancích v Československé cestě zabývá těmito otázkami systematicky a snaží se potlačit rozšířené poraženectví a lhostejnost k vlastnímu osudu a k budoucnosti.

Pouhá slova však ještě nikdy žádnou radikální změnu nepřinesla a proti zcela bezohledným diktátorům pozbývají rasance v okamžiku, kdy se, obrázně řečeno, proti krásným ideálům nasadí bodáky. Mají-li se myšlenky a ideály realizovat, je nutno odpovědět adekvátně. Jak už jsme několikrát v našich materiálech uvedli, výběr prostředků bude záviset na povaze a chování protivníka.

Na tom předělu, kdy je nutné přejít od slov ke konkrétním, zcela chladně kalkulovaným vojenským opatřením, se nesmí couvnout a svá rozhodná slova musíme být připraveni - a to všichni - podpořit činy. Již tímto rozhodnutím začíná naše faktická svoboda, v tomto okamžiku vykročení se stáváme opravdovými bojovníky, ochotnými přinést jakékoli oběti.

Musíme být bez iluzí o těžkostech takového zápasu, ne však také bez víry, že svojí svobodou jsme schopni si vydobýt a uhájit. Teď nehovořím jen za nás z Federální rady, ale za všechny, kteří se s existencí komunistické diktatury v Československu nesmířili.

Náš osud je zcela logicky spojen i s osudy

ostatních porobených zemí střední Evropy, zejména s osudem Polska a Maďarska. Vývoj v těchto dvou zemích má rozhodující význam pro náš boj, tak jako vývoj u nás má rozhodující význam pro jejich vlastní budoucnost.

V podstatě je to však politický vývoj v Československu, který může mít naprosto určující vliv na budoucnost celé oblasti. Nezapomeňte, že svou severní hranici tvoříme podstatnou část polského týlu, že můžeme Polákům vojensky odlehčit východoněmeckou hranici, jsme pro ně de facto jedinou teritoriální spojnici ke svobodnému Západu a také jejich jedinou spojnici k Maďarsku. My - Československo - jsme tím rozhodujícím článkem, který ze tří jinak izolovaných států může vytvořit pevný monolit, schopný aktivní obrany. Byl by to čin hodný našich dějin a čin odpovídající tomu, jak chápeme svobodné Československo budoucnosti.

"Naše Hlasy": Z Vašich článků v Československé cestě i z ostatních materiálů ČSFR je řadě lidí jasné, že také systematicky promýšlíte otázku nové organizace československých ozbrojených sil a otázky budoucích spojeneckých vztahů se svobodným Západem.

Otto Černý: ČSFR předkládá ve svém Programu a v celé své činnosti své vlastní představy o budoucím uspořádání československé společnosti a zároveň se samozřejmě zabývá alternativami pro každou fázi politického vývoje jak v Československu, tak v budoucí střední Evropě.

Jednou z těchto otázek, kterou široce diskutujeme, je samozřejmě i nová organizace československých ozbrojených sil. Náš souhrnný názor na tento nelehký problém a hrubý nástin naší představy, jak by měla vypadat budoucí branná moc, jsme uveřejnili v Československé cestě 1983, č. 1-3, hlavně na str. 18-22. O budoucích spojeneckých svazcích jsme se tehdy zmínil jen heslovitě. Od neformálních k formalizovaným spojeneckým vztahům a smlouvám je sice cesta přímá, má však své fáze a zatím není možné vyjadřovat se vlastně i za naše potenciální spojence.

Vycházejí z dnešního stavu, můžeme říci, že ČSFR si své spojence zvolila již tím, že politicky stojí jednoznačně na straně svobody a demokracie, tak jak se chápe ve státech, kde se politika netvoří diktátem, ale svobodnými volbami. Za faktického garanta těchto hodnot pokládáme Spojené státy americké. Když tedy opravdu vyjdeme ze současného stavu, jeví se nám budoucí spojení se Severoatlantickou smluvní organizací (NATO) jako jediná možná varianta jak pro dobu relativního klidu, tak pro dobu ohrožení. Osobně jsem přesvědčen, že by se takto rozhodla drtivá většina Čechů a Slováků, zvláště až budou mít možnost poznat, že NATO je opravdu rovnocennou a efektivní aliancí suverénních států, které se spojily k obraně své společné svobody. Je nám také jasné, že takové zásadní otázky jako je např. vojenské spojení, by měly být v budoucnosti řešeny celostátním referendem.

Za optimálních politických podmínek pro osvobození by se dalo uvažovat i o vytvoření Středoevropského obranného společenství ze států, které se vymaní ze sovětského impéria, ale i v tom případě se domníváme, že smluvně definovaný vztah k NATO zůstane úhlavním kamenem politické a vojenské spolupráce v případě vnější agrese.

Pokračování na straně 7

Proč ... Proč ... Proč?

Pokračování se strany 1

musím vzít v úvahu, a to vzdělání a ideologii.

Pokud vzdělání se týče, nutno si dát otázku, co za vzdělání této "vzdělané" lidé v době svých idealistických a tvůrčích let pochytili? Pravděpodobně stranili Marxovu socialismu, ne-li, v mnoha případech, komunismu. Toto vzdělání, spolu s jejich mladistvým elánem zaujalo nepřátelský postoj k "hrabivosti" kapitalismu a "imperialismu" americko-kanadské zahraniční politiky. Tato antipatie k hospodářskému systému jejich vlastní země byla umocněna příznivým postojem k socialismu, který, jak věří, zvolil "nejpříznivější postoj k chudým".

Tato idealistická přecitlivělost mladých byla poněkud cynicky vystižena velmi známým rčením: **Kdo ve dvaceti není socialista, nemá srdce, a každý, kdo je socialista ve čtyřiceti, nemá mozek.** Mnoho úspěšných byznysmenů a profesionálů se vám dozná k tomu, že za svých studií koketoval se socialismem anebo komunismem. Mohou prohlásit a vskutku věří, že se z oněch naivních vidin dávno probudili, stopy po nich však vzdor tomu v podvědomí, ne-li vědomí, zůstanou. Je to ona teskná touha po něčem, co s sebou přinášely ony vzrušující dny, kdy světové problémy byly tak prosté, jejich řešení snadné a budoucnost jedna zář; plodí to vrozený sklon k souhlasu blouznivých, byť i nepraktických řešení takových problémů jako je chudoba, negramotnost, rasový předsudek a všechny formy přepjaté zbožnosti.

PŘEJDEME K DRUHÉMU PRVKU IDEOLOGIE.

Podvědomé psychologické faktory mají sklon působit na davy stát se shovívavými k chování komunistů a pokryteckými k Spojeným státům. Doprovodné domněnky tento postoj zesilují a napomáhají vysvětleními, jež omlouvají akce komunistických zemí, které by byly odsuzovány, být praktikovány jejich vlastní. Dokonce i v případech, jsou-li komunisté zaangażováni v něčem takovém jako jsou masové vraždy, agrese, cenzura a odmítání základních lidských práv, předem pojatá ideologie učiní schopnými toto chování vysvětlovat něco jako prudké výbuchy hněvu politického dětství, které časem, vzrůstem a dospíváním, zmizí. Jádrem této ideologie je víra v lidský pokrok. Komunisté následovníci Hegela a Marxe, věří, že "pokrok je částí jsoucna". Tato domněnka se netýká výhradně jen komunistů samotných, podílí se na ní mnozí; sjednává morální měřítko, jímž posuzovat všechny lidské společnosti, instituce a akce, ty pak podle toho, zda jsou pro či proti pokroku. Ty, které plují s proudem, jsou pokrokové a tedy dobré, zatímco ty, co plují proti proudu, jsou zpátečnické a tedy špatné.

Jak už jednou je toto kritérium přijato, akce nelze soudit podle jejich vnitřní povahy,

musí být posuzovány podle toho, čím přispějí v budoucnu či přispěly v minulosti. Přednost se dává kontribuci v budoucnu.

Uvést k objasnění tohoto principu období není nic nesnadného. Vezměme například v úvahu rozdíl mezi nezdrženlivostí dítěte a starce. Hromady špíny v místech, v nichž vyrostle velká nemocnice, nelze považovat za něco, co by bylo třeba odsuzovat, zatímco ty, které zůstanou na místě po likvidaci dolu, jsou odpadem k vyhození. Rez lidského masa nožem vraha nutno odsoudit, jízvy po chirurgové skalpeli chválit. A podobně.

V myslích mnoha je komunismus člen rodiny pokrokových hnutí, je proto oprávněn příznivě vykládat své akce, neboť pracuje pro lepší budoucnost a je částí procesu, který pomáhá historii na cestě vpřed. Tato "Progresivní" ideologie zjednáva racionální chápání a nachází omluvu všech, i těch nejodpornějších komunistických činů.

Lidé, kteří věří, že komunismus je podstatně "progresivní", vidí jej "futuristickými" břežemi; trvají na tom, že komunistickou rozpínavost nelze nazvat agresí, ale je to proto, aby chránila výdobytky socialismu před vnějším útokem. Do nekonečna opakovaná prohlášení komunistických vůdců, počínaje Marxem a Gorbačovem konče, že komunismus je vlna budoucnosti a je předurčen k tomu, aby zavodnil celý svět, zamítají jako nabubřelé plácání do větru. Sovětské síly jsou podle nich v Afganistanu jen proto, aby zabránily jiným učinit ze země odrazový můstek k útoku na Sovětský svaz. Existenci a uplatňování nějaké Brežněvovy doktríny nadobro ignorují. Trvají na tom, že Kuba a Castro byli vechnáni do náruče Sovětského svazu nepřátelským stanoviskem a činy Spojených států, i přes opakované ujišťování Fidela Castra, že se s komunismem objímal už jako student a s kubánskou revolucí začal s úmysly ustavit na Kubě komunistický režim. Tvrdí dále, že americká politika přiměla Sandisty žádat o pomoc v Moskvě, zatímco dělají jakoby o marx-leninské doktríně Sandistických vůdců nevěděli, stejně jako o důkazech o jejich nepřátelství ke Spojeným státům, které se datuje ještě z doby předcházející jejich úspěšné revoluci, jak o tom svědčí, mimo jiné, klasifikace Američanů coby "nepřátelů lidstva" v jejich národní hymně.

Tito "progresivní" jsou přenáramně uražení činností FBI dohlížející na podvrtné živly v USA, zatímco tleskají, činí-li totéž tzv. "Výbory na obranu revoluce" v komunisty ovládaných zemích.

Křesťanství "pokrokaři" mají sklon ignorovat výzvy ateismu komunistické doktríny a jimi tradovaných intencí zrušit křesťanská náboženství, zatímco se zastávají spolupráce s komunisty v revolučních aktivitách.

Někteří "progresivní" do

konce uznávají, že existují jisté povrchní podobnosti mezi organizacemi a chováním komunistů a nacistů, ale ohánějí se tím, že mezi oběma ismy existuje základní rozdíl: komunismus je pokrokový, nacismus naproti tomu zpátečnický; komunismus je revoluční, nacismus kontrarevoluční. Je proto komunismus dobro, nacismus zlo.

Toto rozumové chápání zesiluje dále citové zpřiznění, jež nutno přičíst uznanému rodnému vztahu všech pokrokových jednotlivců a organizací. Komunisté se mohou v přítomnosti chovat přehanečně, přesto zůstanou progresivní rodiny; jsou "jedni z nás" a přijde den, kdy jejich zvěrstva pomínou a surovosti zmizí v éře hojnosti, míru a vzájemné shodě.

Zdravému rozumu odporuje, uvědomíme-li si, že tato oddanost budoucnosti do sebe nezahrnuje život v ženském lůně. Většina těchto "vzdělaných, inteligentních pokrokařů" se přimlouvá za

uzákonění potratu; jejich oddanost k životu se projevuje naléháním na prodloužení životů mnohonásobných vrahů, při čemž vraždění mladých životů jím nepohne.

Některé myslí prahnou po racionalistickém chápání jako žiznivý po vodě, důvod musí nalézt pro každou událost. Špatný důvod je lepší než žádný důvod. Malá intelektuální hbitost brzy opatří přijatelnou omluvu pro každé ko-

munistické chování. Učení o všeobecném pokroku poskytně mnoha ctitelům doktríny tenký obal rozumnosti coby závoj k zahálení jejich hrdosti a předsudků. Žijíce životy sobědopouštějících, mohou si obléknout pokrokový ohoz a přesvědčit sami sebe, že pracují pro osvobození a blaho velkých mas trpícího lidstva. Víra, že pokrok je bytostí vrozený, postrádá empirický důkaz založený na zkušenos-

tech, není proto vědecký anebo racionální. V podstatě jde o článek víry sdílený náboženským kultem.

Domnění, že komunismus je pokrokový, je zhoubné mámení. Komunismus není přítel chudých a utlačovaných, je příčinou nedostatku a všeobecné opresce. Je nesmířitelným nepřítelem svobodného lidského ducha. Svědectví o tom jsou nezvratná.

R. Hanzlík F. Schwarz

CESTA KE SVOBODĚ

Pokračování se strany 6

Chť bych v této souvislosti ještě dodal, že žádný spojenec pro nás nemůže udělat více, než my sami uděláme pro sebe a že naše promarněné šance v minulosti byly promarněny námi a nikým jiným, přesněji řečeno, generací, která nás bezprostředně předcházela. Musíme se přestat stěžovat, vymlouvat se na jiné a musíme, jak psal Žižka v jednom ze svých dopisů, **po způsobu starých Čechů zastrčit bojovou sekeru za šekrní a vyrazit do boje za svou př.** Boj za svobodu a demokracii v Československu však dnes není jen bojem naším, dotýká se budoucnosti celé demokra-

tické civilizace.

"Naše Hlasy": Na závěr jednu velmi citlivou otázku: **Připustíme že byste byl v pozici člověka, který může rozhodnout o pokračování v boji či o kapitulaci. Jak byste reagoval?**

Otto Černý: Zachoval bych se tak, jak by vyžadovala důvěra, která by mě do takové pozice postavila. Rozhodně bych nedal rozkaz k ničemu co by mohlo způsobit, že budoucí generace budou žít avšak život na kolenou.

Děkujeme za rozhovor.

Za "Naše Hlasy" rozhloval Milo Komínek.

ÚPRAVA NÁJEMNÉHO

Nová zákonná úprava nájemného plánovaná Ontarijskou vládou bude znamenat změnu odpovědnosti majitelů domů i nájemníků se zpětnou platností od 1. srpna 1985.

Po tomto datu zvýšení nájemného o 4 procenta se bude vztahovat na téměř všechny byty, domy, kondominia i jednotlivá obydlí. Jiné změny:

- * V rámci úprav majitelé mohou zvýšit nájemné do určené výše bez předchozího oznámení. Jestliže však nájemník **podá námítku** proti - i když zvýšení bude **méně než určená hranice**, pak má na toto oznámení právo.
- * Až do 1. srpna 1985 6 procentní úprava nájmu byla nejběžnější pro všechny bytové jednotky **obsazené po r. 1975 a některé jednotky s měsíční výší nájemného \$ 750.00 a více.**
- * **Majitel stále může vyžadovat 6 procentní zvýšení nájmu až do doby, kdy nový zákon vejde v platnost.** Pak nájemce dostane zpět obnos, přesahující 4 procentní zvýšení, pokud vyšší zvýšení nebude právoplatně odůvodněno. Všichni majitelé jsou žádáni, aby dobrovolně přijali 4 procentní hranici úpravy nájemného a tak se vyhnuli časově náročnému řízení o vrácení části nájemného.

Pro bližší informace o tom co vám nový zákon přinese, se spojte se svou nejbližší Residential Tenancy Commission Office, jejíž telefonní číslo najdete v modrých stránkách vašeho telefonního seznamu.

Ministry
of
Housing
Hon. Alvin Curling, Minister

Město Toronto

Rozvrh odvozu odpadků

Labour Day
Pondělí 2. září 1985

V pondělí 2. září nebude odvoz odpadků. Pravidelný pondělní odvoz odpadků (2. září) bude v úterý 3. září.

Pravidelný úterní odvoz odpadků (3. září) bude ve středu 4. září.

Ve středu 4. září nebude odvoz novin a větších předmětů.

Odvoz novin a větších předmětů bude ve středu 11. září.

Poznámka:

V Torontu je 16 pojízdných sběren skla a železa. Během května bylo sebráno 328 tun novin, 30 tun skla a 5 tun železa.

Pro další informace volejte 947-7742.

R.M. Bremner, P. Eng., F.I.C.E.
Commissioner of Public Works

Recepty pro naše hospodyňky

PESTRÉ BRAMBORY:

1 kg brambor, 1 velká cibule, čtvrt litru sterilovaného hrášku, 50 g tuku, 200 g uzené ryby, 200 taveného sýra.

Pokud máme nové brambory, uvaříme je nad párou (na paňáku) ve slupce. Oloupeme je, nakrájíme na kolečka a dusíme na rozehřátém rostlinném tuku spolu s drobně nakrájenou cibulí do zlatova. Staré brambory uvaříme oloupané ve slané vodě, do níž jsme přidali 1 lžičku octa a trochu kmínu a soli. K podušeným bramborům a cibuli přidáme sterilovaný hrášek i s nálevem, na drobné kousky nakrájenou vykostěnou uzenou rybu a drobně rozkrájený tavený sýr. Pánev zakryjeme pokličkou a 5 minut dusíme. Na talířích sypeme sekanou pažitkou.

MINUTKOVÝ MOUČNIK:

Je jím tzv. soufflé (suflé), které lze dochucovat na mnoho způsobů. Základní předpis je jednoduchý:

Čtvrt litru mléka, 8 dkg hladké mouky, 12 dkg cukru, 2 dkg másla na vymazání, trochu vanilkového cukru, 4 vejce.

Mléko, máslo, mouku a asi polovinu cukru mícháme v kastrolku vařečkou na malém plameni do zhoustnutí. Pak odstavíme, poprášíme lehce cukrem, aby se neutvořil škraloup a necháme vychladnout. Vmícháme žloutky a tuhý sníh z bílků do něhož jsme zašlehali zbylou část cukru. Nemícháme, jen lehce překládáme, až sníh spojíme se základem. Nejlépe ohnivzdornou skleněnou misku vymažeme máslem, naplníme těstem, povrch srovnáme, dáme nejprve na plotýnku na 3 min. zapéci a pak vložíme do trouby. Pečeme asi 20 minut. Suflé se podává ihned, horké, v nádobě, v níž se peklo. Podáváme je s kompotem nebo čerstvým ovocem.

*

X. Hero of Polish October of 1956

31 Viceadmiral Janczyszyn - pseudonym "Torpeda". During military mutiny in October of 1956, as a Commodore he was a member of the Head Staff of the Polish Navy. At the same time Com. Torpeda was one of the nearest assistant of Admiral Wisniewski during organizing of the defence of the Polish Strand against invasion of the Soviet Russia Baltic Fleet. Torpeda was an advocate of Collaboration of all parts of the Polish Nation on the base of equals law and on a base of full democracy.

After the end of mutiny, and many years later Torpeda was promoted to Commander in Chief of the Polish Navy. Also he was promoted to the rank of Viceadmiral. But now the Russian and Polish KGB recognized him as a very active member of military mutiny in October of 1956. Therefore V-Adm. Janczyszyn was released from Polish Navy to reserve.

According to declaration of Pole from Poland, Viceadmiral Janczyszyn was poison by KGB as a danger for Soviet Russia and for Polish communist regime.

I would like to show very important matter, that Polish communist regime hate so much Viceadmiral Janczyszyn, that their censorship do not let to publish his name in official publishing concerning Polish Navy. But Polish nation never forget Viceadmiral Janczyszyn as a Polish Hero from October of 1956.

General Tadeusz Jan Grudzien - GRAD
Toronto

Hledáme

starší paní ke hlídání 15 mš. dítěte. 2bedroom apartment k dispozici. Volejte kdykoliv. Tel. 633-3598.

Chaty na prodej

v severním Ontariu, překrásné krajinné lesů a jezer v klidném prostředí, klubové výhody: lov, rybaření, vodní sporty.

ZAJEMCI VOLEJTE
L. DULÍKA
(705) 569-3868

Keř velikán

Největší keř chryzantém na světě, který má celkem 1020 květů, vypěstoval francouzský zahradník F. Santini. Obrovská rostlina dosahuje výšky 2,11 metru. Santini však ještě nehoďl odpočívát na vavřínech. Chce dovést počet květů do 1500, což se mu pravděpodobně podaří. Jeho zájem se však neomezuje jen na chryzantémy. Nyní vypěstoval kakost a keř této rostliny už přesahuje dva metry výšky. Její průměr má čtyři metry.

Odborný úředník pro styk s veřejností

\$30,800-\$36,700

ÚRAD OMBUDSMANA nabízí místo zkušenému pracovníkovi pro plánování a činnost vzdělávacího programu včetně tištěných a audio-vizuálních služeb pro celou provincii. Uchazeč musí být obeznámen se všemi umělecko-grafickými technikami a být dobrým řečníkem. Dvojazyčnost je k dobru, platný řidičský průkaz podmínkou.

Poslete přihlášky co nejdříve, pohovory ke přijetí budou zahájeny 7. října 1985, uveďte OMD-22E 85 na adresu: Personnel Office, Office of the Ombudsman, 125 Queen's Park, Toronto, Ontario, M5S 2C7.

Equality of Opportunity
for Employment

The Ombudsman
Ontario

Kennedy Travel Bureau Ltd.

424 BLOOR STREET W., TORONTO, ONT.
Návštěvy příbuzných z Československa a cestování kamkoliv na světě vám vybavíme k vaší spokojenosti.

Volejte nebo pište:
(416) 921-8945
921-3721

Dana Nohavica
Manager

Zdenka's Hair Stylist BEAUTY SALON

Specializujeme se na trvalou, barvení a stříhání vlasů.

Dále vám poskytneme služby:

MANIKURU * PEDIKURU * KOSMETIKU.

Rozšířili jsme naši službu, protože chceme sloužit k vaší spokojenosti!

Pro důchodce 20 procent sleva.

Tel: 534-0452

2345 E DUNDAS STREET WEST, TORONTO
(Proti stanici podzemní dráhy Dundas West.)

Pražské uzenářství

638 Queen St. West,
TORONTO, ONT.
M6J 1E4

Majitel: J. Pichlík

Tel. 364-1787

24 HOD. ODVOZ

ROZPOČET ZDARMA

EVEREST AUTO BODY LTD.

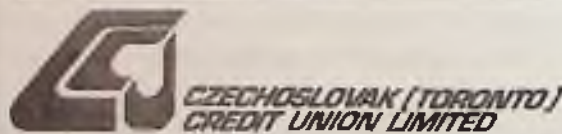
ODHAD PRO POJIŠTĚNÍ
GENERÁLNÍ OPRAVY
ZÁRUKA * POUŽITÉ VOZY

IVAN GASPARIK

TEL. 534-3601

2000 Dundas Street West Toronto Ontario M6R 1W6

KAMPELIČKA

740 Spadina Avenue, Toronto, Ontario M5S 2J2 (roh Spadina a Bloor).
Tel. (416) 925-0557

24 HODINOVÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA

American Express
Travellers šeky
BEZ POPLATKŮ!

- * Dlouhodobé vklady
- * Denní úrokové vklady
- * Speciální vklady
- * RRSP
- * RHOSP

- * Hypotéky
- * Osobní půjčky
- * Speciální půjčky na nová auta
- * Line of credit
- * Šeková konta bez poplatků za šeky

Přijďte, ptejte se nebo volejte pro podrobnější informace.

Úřední hodiny - Pondělí a pátek 10-7; úterý až čtvrtek 10-5; sobota 10-1.

Ohnivý dech země

V současné době existuje na naší planetě 850 činných sopek. Tři čtvrtiny z nich se nacházejí v pásmu tzv. tichomořského ohnivého prstence, procházejícího podle západního pobřeží Severní a Jižní Ameriky, Dálného východu a dále až k Novému Zélandu. Největší a nejčinnější sopkou Evropy je smutně proslulá Etna na Sicílii, k jejímuž poslednímu probuzení došlo v roce 1983, kdy 5 milionů krychlových metrů lávy pohřbilo pod sebou několik vesnic.

* I ten nejkrásnější sen je pouze snem.

* Snaha zařadit si bezstarostný život dá nejvíce starostí.

naše hlasy

Publishing and Printing by:
Vydává a tiskne: MORAVIA PRES LTD.

Editor in-Chief:
Šéfredaktor: MILO KOMÍNEK

Address:
Adresa: 2098 Dundas Street W., Toronto, Ont.
Canada M6R 1W9.

TEL: (416) 533-4242

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ:

Kanada \$ 12, USA \$ 14, všechny zámořské státy
lodní poštou \$ 16.

Leteckou poštou: všechny zámořské státy \$ 25.